

Ószövetségi próféciaák beteljesítése

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Jeremiás 2:13; Zakariás 9:9; János 5:17, 20, 36-40, 46-47; 8:12-30; 13:18; 17:12

„De nékem nagyobb bizonyágom van a Jánosénál: mert azok a dolgok, amelyeket rám bízott az Atya, hogy elvégezzem azokat, azok a dolgok, amelyeket én cselekszem, tesznek bizonyágot rólam, hogy az Atya küldött engem” (Jn 5:36).

János evangéliumában újból és újból szembesülünk Jézus tetteivel és szavaival, amelyek azt mutatják, hogy igen, a Messiás (*ho Máshíach*), a Krisztus jött el Izraelbe, a Szentírás jövendölése szerint, úgy, mint aki közülük való, Betlehemben született zsidó.

Azonban amint János megírta, „*A világban volt és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt*” (Jn 1:10).

A világban volt, amit Ő teremtett, *a világ mégsem ismerte meg Őt*? Különös kijelentés! Ám ahogy láthatjuk Jánosnál és a többi evangéliumban, sokan nem ismerték fel, akiknek bizony fel kellett volna ismerniük, kiváltképp a tettei és a szavai miatt. Ráadásul az ószövetségi Szentírás is Őrá mutatott.

Ezen a héten szintén János kijelentéseit vizsgáljuk azzal kapcsolatban, hogy Jézus a Messiás. Azt is megnézzük, miért utasították el továbbra is sokan, noha igen komoly érvek támasztották alá, hogy Ő a Krisztus.

Mit tanulhatunk ezeknek az embereknek a hibáiból?

JELEK, TETTEK ÉS CSODÁK

A konkrét csodák mellett, amelyekkel János azt támasztotta alá, hogy Jézus a Messiás, feljegyezte a jeleket, cselekedeteket és csodákat övező, szélesebb körű vitákat is.

Önmagukban a jelek és csodák nem bizonyítják, hogy Jézus a Messiás, hiszen tett csodát sok próféta, sőt hamis próféta is. János nemcsak azért írt a jelekről, mert azok a nagy csodatévőre mutattak, hanem mert sajtáságos módon mutattak rá arra, hogy Jézus a Messiás, aki valóban az Atya Istentől jött.

Olvassuk el Jn 5:17, 20, 36-38 verseit! Hogyan írják le ezek a részek Jézus és az Atya Isten kapcsolatát, különös tekintettel a jelekre?

Jézus a jelekkel mutatta be az Atyával való szoros együttműködését. Ők ketten egyek. A jelek tanúsítják, hogy „*az Atya énbennem van, és én őbenne vagyok*” (Jn 10:38; lásd még 14:10-11).

Jézus eljövételének a célja volt annak a dolgait tenni, aki Őt küldte, hogy a cselekedetei nyilvánvalóvá váljanak a világban. Vagyis az Atya által rábizott tettek végzéséért jött, amelyek egyértelműen tanúsították, hogy az Atyától jött.

Azonban ahogy láttuk, még a hatalmas jelek és sokak bizonyágtétele dacára is voltak, akik úgy döntöttek, hogy nem hisznek benne.

A vallási vezetők megkérdezték Jézustól: „*Meddig tartasz még bizonytalanságban bennünket? Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk nyilván! Felele nekik Jézus: Megmondtam néktek, és nem hiszitek: a cselekedetek, amelyeket én cselekszem az én Atyám nevében, azok tesznek bizonyágot rólam*” (Jn 10:24-25).

Amennyiben Jézus nyilvánosan Messiásnak mondta volna magát, a vallási vezetők – akik ürügyet kerestek ellene – azonnal lecsaptak volna rá. Ennek tudatában Jézus a tetteire hivatkozott. Ha kijelenti, hogy Ő a Krisztus, megpróbálhatták volna cáfolni. Viszont hogyan tagadhatták a jeleket, a tetteket és a csodákat, amelyek erős bizonyágai voltak annak, hogy ki Ő és honnan jött.

Mit tehetünk, nehogy nekünk is úgy megkeményedjen a szívünk, mint ezeknek a vallási vezetőknek? Hogyan fordulhat elő, hogy az ember hadakozik Isten műve ellen?

A SZENTÍRÁS TEKINTÉLYE

János az Ótestamentum tekintélyére, a Krisztus tetteit előre bejelentő próféciákra is hivatkozott, azokon a jeleken és bizonyágtételeken kívül, amelyekkel általában rámutatott, hogy Jézus a Messiás. Az Ószövetség szerepe nemcsak az ő írásaiban, hanem az egész Újszövetségben központi jelentőségű. A Szentírás – ebben az esetben az Ótestamentum – igazolja, hogy ki is Jézus, honnan jött, mit tett és mit fog tenni.

Olvassuk el Jn 5:39-40 és 46-47 verseit! Hogyan viszonyult Jézus a Szentírás tekintélyéhez?

Az evangéliumokban Jézus újból és újból úgy utal a Szentírásra, mint a mellette szóló legfőbb bizonyágtételre. Gyakran említ olyan ószövetségi eseményeket, amelyek rá és a tevékenységére mutatnak. A következő is egy ilyen eset, amikor 4Móz 21:5-9 szakaszára utal vissza: „*És ahogyan felemelte Mózes a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának felemeltetnie*” (Jn 3:14, ÚRK). Itt nemcsak a történetet idézi fel, hanem ezzel önmagára mutat, alapvetően hiteles magyarázatát adva annak, hogy milyen üzenetet kellett a történetnek közvetítenie.

Nemcsak Jézus, hanem mások is az Ószövetségből mutatnak rá. *János evangéliuma* elején például Fülöp szavait olvashatjuk: „*Aki felől írt Mózes a törvényben, és a próféták, megtaláltuk a názáreti Jézust, Józsefnek fiát*” (Jn 1:46).

Olvassuk el Jn 13:18; 17:12; 19:24, 28, 36 verseit! Mit tanítanak ezek a szakaszok a Szentírás tekintélyéről Jézus és János értelmezése szerint? Ezek szerint mennyire kell meghatározó erejűnek tartani az Írás egészét a hitünkre nézve?

Milyen erők igyekeznek aláásni a Biblia tekintélyébe vetett hitünket – akár nyíltan, akár burkoltan? Beszéljünk erről a csoportban!

JÉZUSRA VONTAKOZÓ ÓSZÖVETSÉGI PRÓFÉCIÁK, 1. RÉSZ

Jézus a kilétéről folyó vita során kiemelte a Szentírás tekintélyét. Első pillantásra nem is gondolnánk szükségesnek ezt, hiszen a vallási vezetők hittek a Szentírásban. Jézus azonban még velük beszélve is hangsúlyozta a Szentírás tekintélyét, méghozzá azért, hogy bemutassa nekik, ki Ő valójában, bár kemény volt a szívük és küzdöttek a meggyőzés ellen.

Közben János feljegyezz sok, az Ótestamentumból származó idézetet vagy olyan utalást, amelyek azt mutatják, hogy Jézusban teljesedett a Messiásról szóló ószövetségi ígélet.

Hogyan kapcsolódnak össze a következő ó- és újszövetségi szakaszok? Vagyis az Újszövetség hogyan tesz bizonyosságot Jézusról ezekkel a bibliaszövegekkel?

Jn 1:23; Ézs 40:3 _____

Jn 2:16-17; Zsolt 69:10 _____

Jn 7:38; Jer 2:13 _____

Jn 19:36; 4Móz 9:12 _____

Nemcsak János, hanem Péter, Pál, Máté, Márk, Lukács, mint ahogy a Szentlélek ihletése alatt a többi újszövetségi író is többször hangsúlyozta, hogy ótestamentumi próféciaik beteljesedése volt a Názáreti Jézus élete, halála, feltámadása és az Isten trónjához való felemelkedése.

Jézus folyamatosan a Szentírásra terelte tanítványai figyelmét, mint ami előrevetítette szolgálatát. Ők mégis mikor értették meg, hogy az Írás előremutatott Jézus halálára és feltámadására? Csak azután fogták fel, hogy feltámadt és megjelent közöttük. *„Amikor feltámadt a halálból, tanítványainak eszükbe jutott, hogy ezt mondta, és hittek az Írásnak és a beszédnek, amelyet Jézus mondott”* (Jn 2:22, ÚRK; lásd még 20:9).

JÉZUSRA VONTAKOZÓ ÓSZÖVETSÉGI PRÓFÉCIÁK, 2. RÉSZ

Jézus így szólt a vallási vezetőkhöz: „*Ti azért kutatjátok az Írásokat, mert úgy véltetek, hogy azokban van az örök életetek, pedig azok rólam tesz- nek bizonytságot*” (Jn 5:39, ÚRK). Micsoda kijelentés ez önmagáról!

A teológusok úgy érvelnek, hogy különböző becslések szerint a Názáreti Jézus több száz ószövetségi próféciaát teljesített be, ami egészen elképesztő. Hiszen aligha volna esélye annak, hogy egy ember által nem minden, hanem akár csak néhány prófécia teljesedjen! Ezt időnként ilyen hasonlattel próbál- ják érzékeltetni: Képzeljük el, hogy valaki egy Texas állam nagyságú terüle- tet 60 cm magasan megtölt pénzérmékkal, amelyek közül egy darabot rózsas- zínűre fest, majd a többi közé keveri. Egy bekötött szemű embernek pedig ad egyetlen esélyt arra, hogy kivegye a rózsaszín érmét. Mennyi az eshetősé- ge annak, hogy azonnal pont azt fogja kiemelni?

Krisztus születését, életét és halálát előre megjövendölte az Ótestamen- tum, nagyszerű bizonyítékát adva annak, hogy valóban Ő a várt Messiás. Já- nos ismételten rámutat az ószövetségi ígérekre, hogy kifejezze, kicsoda Jézus és miért kell hinnünk benne, miért fogadjuk el az általa felkínált üdvösséget.

Hogyan világítanak rá János evangéliumából az alábbi szakaszok ar- ra, hogy Jézusban teljesedtek a messiási próféciaák?

Jn 12:13; Zsolt 118:26

Jn 12:14-15; Zak 9:9

Jn 13:18; Zsolt 41:10

Jn 19:37; Zak 12:10; 13:6

Mennyire áll szilárd alapokon a hited? Mit tudnál felelni, ha valaki megkérdezné: miért hiszed, hogy Jézus a Messiás? Hova fordulnál, mi- vel igazolnád a hitedet? Miért?

ALULRÓL VALÓK

János evangéliumának tanulmányozása során megállapítottuk: János bemutatta, hogy valóban Jézus a megígért Messiás, a zsidó nép régen várt nagy reménysége. Azonban legádázabb ellenségei között volt sok vallási vezető, a nép lelki előljárója. Miért?

Olvassuk el Jn 8:12-30 szakaszát! Milyennek látjuk itt a viszonyt Jézus és a vallási vezetők között? Melyik ige mutat rá legjobban, hogy miért utasították el sokan Jézust?

Jézus azt mondta, hogy sem Őt, sem az Atyát nem ismerik (Jn 8:19). Mindkettőjüket ismerniük kellett volna, de becsapták magukat. Annyira belegabalyodtak saját hagyományaikba és filozófiai oktetéseikbe, hogy elutasították Jézust, amikor éppen előttük állt, a szemük láttára hajtotta végre tetteit és mondta el tanításait, amelyek mind az Atyától jövő, súlyos kinyilatkoztatások voltak. Másodszor azt mondta: „*Ti innen alulról valók vagytok*” (Jn 8:23, ÚRK). Vagyis, ha mégannyira komolyan vallásosnak is tüntek, nem lelki, istenfélő emberek voltak. Megvolt bennük „*a kegyességnek lát-szata*” (2Tim 3:5), de ez minden. Kívülről istenfélőnek tüntek, belül viszont csak hitetlenség volt bennük.

Semmi új nincs ebben: „*Mivel e nép csak szájával közeledik hozzám, és ajkával tisztel engem, szíve pedig távol van tőlem, úgy, hogy irántam való félelmük betanult emberi parancsolat lett*” (Ézs 29:13, ÚRK). Évszázadokkal később éppen ez a gondolat visszhangzott Jézus szavaiból: „*Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai*” (Mk 7:7). Emberi tanításaik, emberi parancsolataik „*ebből a világból*” (Jn 8:23, ÚRK) valók voltak. Önmagáról azonban ezt mondta Jézus: „*én nem vagyok e világból való*” (Jn 8:23). Ezek az emberek becsapták magukat, ami éppen elég baj volt, de a tragédiát még csak súlyosbította, hogy másokat is félrevezettek. Érdekes módon azonban János leírta, hogy a felvázolt beszélgetés hallatán „*sokan hittek benne*” (Jn 8:30, ÚRK).

Tehát a rossz vezetők ellenére is képes volt sok zsidó túllátni a dolgokon, megértették, hogy ki is Jézus valójában.

Milyen tanulságot szűrhetünk le Jézus és a vallási vezetők beszélgetéséből? Mit tehetünk, hogy „*onnan fölülről*”, ne pedig „*alulról valók*” legyünk? Honnan tudhatjuk, hogy mi a különbség a kettő között?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „*Ne nyugtalanodjék a ti szívetek!*” (569-589. o.) c. fejezet

„Isten mint aranykincset bízta a héberekre az igazságot. Krisztus maga hozta létre a zsidó üdvrendet, amely a menny pecsétjét hordta magán. A megváltás nagy igazságai előképek és jelképek mögé rejtöztek. Amikor pedig Krisztus eljött, a zsidók nem ismerték fel azt, akire a szimbólumok mutattak. Isten Igéje a kezükben volt, de a nemzedékről nemzedékre átörökített hagyományok, valamint a Szentírás emberi magyarázatai eltakarták előlük a Krisztusban rejlő igazságot. A szent iratok lelki mondanivalója elveszett. Nyitva állt előttük az ismeretek kincsestára, de ők mit sem tudtak róla.

Isten nem rejti el az igazságot az emberek elől, hanem saját eljárásaik miatt válik az homályossá előttük. Krisztus számtalanszor bebizonyította a zsidó népnek, hogy Ő a Messiás. Tanítása azonban életük gyökeres megváltozását igényelte. Tudták, hogy ha elfogadják Krisztust, le kell mondaniuk dédelgetett vezérelveikről és hagyományaikról, önző, bűnös szokásaikról. A változatlan, örök igazság elfogadása áldozatot követelt. Ezért elvetették Isten legmeggyőzőbb bizonyítékát is, amellyel hitet akart ébreszteni bennük Krisztus iránt. Vallották, hogy hisznek az ótestamentumi írásokban, de nem fogadták el azt a bizonyosságtevést, amelyet Krisztus életéről és jelleméről tartalmazott. Nem engedték magukat meggyőzni, mert nem akartak megtérni. Nem akarták kialakított nézeteiket feladni. Az evangélium kincse – az Út, az Igazság és az Élet – közöttük volt, de ők elutasították a menny legnagyobb ajándékát” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 65-66. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) **Hogyan építik a hitünket a Jézus élete által beteljesített próféciaák?**
- 2) **Mi volt az a három-négy fő dolog, ami akadályozta, hogy a vallási vezetők hitre jussanak Jézusban? Hogyan mutatkoznak meg ma is ezek az elvek?**
- 3) **Térképezzük fel, hogy mibe vetjük a bizalmunkat mi magunk! Va-
jon milyen lépésekkel erősíthetjük a hitünket?**
- 4) **Mit tanulhatunk a hétfői rész utolsó kérdésére adott válaszukból a Szentírás tekintélyével kapcsolatban? Miért utasítsunk el mindent, ami kételyt ébresztene bennünk az Írás legfőbb tekintélyét illetően?**

DZSIDA JENŐ:

KRISZTUS

Krisztusom,
én leveszem képedet falamról. Torz
hamisításnak érzem vonalait, színeit, sohase
tudlak ilyennek elképzelni, amilyen itt vagy.
Ilyen ragyogó kékszeműnek, ilyen jóllakottan
derűsnek, ilyen kitelt arcúnak, ilyen
enyhe pirosnak, mint a tejbeesett rózsza.
Én sok éjszaka láttalak már, hallgattalak is
számtalanszor, én tudom, hogy te egyszerű
voltál, szürke, fáradt és hozzánk hasonló.
Álmatlanul csavarogtad a számkivetettek
útját, a nyomor, az éhség siralomvölgyeit
s gyötrő aggodalmaid horizontján már az eget
nyaldosták pusztuló Jeruzsálemed lángjai.
Hangod fájó hullámokat kavart, mikor
a sok beszéd után rekedten újra
szólani kezdél. Megtépelt és színehagyott
ruhádon vastagon ült a nagy út pora,
sovány, széltől-naptól cserzett arcodon
bronzvörösre gyúlt a sárgaság s két
parázsló szemedből sisteregve hullottak
borzas szakálladra az Isten könnyei –